

Hva ler du av?

Samtale mellom Kristoffer, Sølvi, Eirik del Barco Soleglad og Finn Tokvam.

Kristoffer

Velkommen. For et fantastisk oppmøte. Det er vi fryktelig glad for.

Velkommen til Hva ler du av? Eller: Hva ler du av? Eller: Hva ler du av? Det er et artig navn på arrangement. Jeg vet ikke hva dere ler av, men vi finner kanskje ut av det etter hvert. Vi skal diskutere hvorfor vi ler, hva som gjør en vits morsom, vi spør videre om de ler av ulike ting på bygden og i byen. Ler arbeiderklassen, overklassen og middelklassen av ulike ting? Og hva er det lov å tulle med? Og endrer de reglene om vinden flytter litt på seg?

Jeg skal lede denne samtalen. Jeg heter Kristoffer Jul-Larsen.

Jeg er ikke så morsom, det kan dere sikkert se. Så jeg skal forsøke å ikke si så fryktelig mye. Jeg skal overlate det luftrommet til panelet.

Og det er et poeng, for dette blir også en podkast på Bergen Offentlige Biblioteks fantastiske Bobcast-pod.

Men for et panel!

Vi har med oss Bergens showbiz-dronning. Som sjef for Ole Bull Scenehar hun frontet og stått ansvarlig for broparten av humorforestillingene i Bergen de siste ti årene: Sølvi Rolland.

Så har vi Eirik del Barco Soleglad, kjent fra en lang rekke roller på bergenske scener, regionale scener, nasjonale scener. Noen mer humoristiske enn andre, men han har særlig gjort seg bemerket i fjor, da han hoppet etter Wirkola i den doble rollen som landstryker og diktator i DNS' oppsetning av diktatoren, som han også nettopp fikk publikumsprisen for. Så velkommen til deg. Han er ikke Thomas Giertsen, men sånne folk fra Oslo har vi ikke noe sans for her.

Til slutt har vi vestlandshumoren inkarnert, sånn den ville sett ut om man var en litt rund mann med briller. Og det er den j o ofte. Radioprater, generell vittigper, forfatter Finn Tokvam. Velkommen til deg.

Vi skal snakke om hva vi ler av, og hva andre ler av.

Da tenkte jeg det er greit å ta utgangspunkt i det som kanskje er tryggest for hver av oss. Den humoren vi kommer fra. Hva lo vi av idet vi vokste opp?

Hva lo disse menneskene av idet de fant ut at humor var noe de brant for og ville satse på?

Da spør jeg deg, Sølvi: Hva var det som var morsomt rundt deg da du ble bevisst at det var noe som var morsomt?

Sølvi

Eg vet ikkje om det var morsomt rundt meg, men jeg tror noe av det første jeg lo av, det var jo "Tramteateret" og "Fleknes" og "Day-o", at han løp rundt og holdt på.

Det var også Trond-Viggo ... Det husker jeg liksom var sånn ...

Trond-Viggo Torgersen da han var vaktmester på Dan Børge Akerø. Det var liksom høydepunktet. Brydde meg ikke om Dan Børge eller alt det andre, men Trond-Viggo og alle de figurene og karakterene hans da de kom, da liksom ... Det måtte jo være liksom ... Det var toppen av kransekaken for meg da jeg var liten eller ung.

Kristoffer

Hva tror du det var ved de figurene som tente noe, eller som fikk latteren til å sette i gang hos deg da?

Sølvi

Det var jo bare dødsvittig. Altså, han var jo bare ...Tvers i ... Det var jo bare hele karakteren ...

Han traff liksom alle, da. Det var jo ... De som er på min alder ... Vi har noen felles referansepunkter med Trond-Viggo, og jeg syns fremdeles at han er døds morsom. Så han har og hadde en sånn humoristisk timing som var helt fantastisk. Og Tramteatret, Fleksnes, Hege Skøyen ...

Hun var jo liksom en ung kvinnelig komiker som brøt gjennom denne lydveggen med mange menn, da.

Kristoffer

Interessant at du nevner disse NRK-personene som liksom er med på ...

Sølvi

Så gammel er jeg.

Kristoffer

Men som skapte et nasjonalt ... Et nasjonalt humorfellesskap, da kanskje.

Eirik, hvordan var det hos deg?

Eirik

Hvordan det var hos meg?

Nei, det var ... For det første, beklager at jeg ikke er Thomas Giertsen. Hvis noen er veldig skuffa over det, så kan jeg snakke østnorsk, hvis det hjelper. Hvis ikke, så tror jeg bare ... Nei, altså ... I barndommen, hva jeg flirte av og sånn?

Kristoffer

Ja. Og altså folk rundt deg, hva var det de lo av?

Eirik

Hverandre. Ja. Nei, men altså ... Jeg vokste opp i en veldig stor familie med en norsk og en fransk familie. Da jeg var guttunge om sommeren i Frankrike, var min far og de var ni søsken. De drev med "practical jokes" hele tida. De prøvde å finne på noe artig med hverandre hele tida. Det var en sånn evig oppkomme av ting. Hvor målet var å få hverandre til å flire. Så jeg vokste opp i en sånn nesten ... Manisk jakt etter å underholde hverandre på en artig måte. Jeg så på mine eldre onkler og tanter da de holdt på der nede i Frankrike. Og så har jeg min norske familie som har en sånn frodig forteller ... Altså den nordnorske fortellertradisjonen. Bestefaren min som satte meg på kneet og fortalte

tulleeventyr som han fant på. Som jeg i ettertid ser var hysterisk artige. De hadde ikke noe poeng. Jeg er vokst opp med en humor hvor punchline ikke nødvendigvis er det viktigste, men reisen dit.

Kristoffer

Men det er jo humoristenes humor, det er ofte. Er ikke det sånn?

Eirik

Ja, men jeg tror at den familiehumoren man vokser opp med med sine nærmeste, og det å kunne flire av hverandre, er en av de viktigste i mitt liv, bagasjen man har med seg.

Kristoffer

Det er jo interessant at disse er to ulike familiekulturene. De var humoristiske, men på ulikt vis.

Eirik

Ja, på likt vis og på ulikt vis. Disse franskmennene var veldig ... Franskmenn er veldig sånn "practical jokes". De kan liksom åpne døra, og idet du skal sette den i bilen, så kjører de ...

Kristoffer

Jeg skjønner.

Eirik

Vi har liksom blant annet så ... Min far skulle sveise noe til mine besteforeldre, og han lå under der, og det var jævlig vanskelig, unnskyld nordnorsken, å komme til. Så han lå og sveisa, og så skulle jeg og min andre onkel holde på innsida, og så ser han på meg med et fandenivolds blick, og hver gang far min kom nært med loddebolten, så flytta han røret lite grann. Så han fikk aldri

lodda, og faren min begynte å banne på andre sida, og jo mer han banna, jo artigere, syns min onkel det var. Det var den type veldig enkel sånn situasjonskomikk. Ja. Det har jeg alltid hatt sansen for.

Kristoffer

Vi går videre ytterst til venstre. Deres høyre, ja. Finn.

Finn

Nei, jeg er jo fra ei lita bygd i Indre Sogn, og jeg òg er jo sånn som Sølvi, vaksen opp med NRK, og vi følte at da skulle vi sette oss ned og le, men jeg lo ikke så mye av det, tror jeg. Vi lo mer av hverandre, egentlig. Nei, jo, jeg vokste opp i Flåm, på denne vetle plassen, og på en gård. Det var jo sånn at vi lo jo mest av folk vi hadde noe kjennskap til. Vi lo, og det var ofte noe stygt bak.

Skadefryden var tydelig. Jeg var fra en gård, og vi hadde en nabogård der han idioten hadde bare én vær til sauene, og så viste det seg at boddlen virka ikke på han. Så han fikk ikke ett jævla lam. Og da klarte han å holde det skjult så lenge de hadde sauene i fjøset, men da de skulle til fjells ... Så jaga han sauene sine til fjells langt faen inn på vidda midt på natta, sånn at ingen skulle se at han bare hadde gjeldsau. Det var sånn ondskap. Det var det vi syntes var morsomt.

Eller at vi hadde en drosjesjåfør som òg var alkis. Det var litt morsomt. Sånne ... Og det var mye ondskap, men samtidig en kjærlighet. Og han er vår. Han er en av våre. Så det lo vi veldig godt av.

Kristoffer

Men du har jo tatt ... Du har jo forlatt Indre Sogn og tatt steget over i ...

Ikke helt ... Altså den kulturelle hovedstaden i voksen alder. Men følte du noen gang da at du kom inn i rom der du ikke skjønnte hva de lo av?

Finn

Ikkje når jeg kom til Bergen, men jeg skjønnte jo da at de lo av meg. Første gang ... Jeg fikk en kjæreste ute frå Askøy. Vi hadde vore på Hans H og kjøpte sånne bukser som du har, sånn at jeg kunne få lov å være med ho på Banco Rotto. Og så sto jeg der i baren og bestilte en hotshots, eller kva vi drakk på 90-tallet. Og da var det noen bergensere som hørte meg snakke. Og da var det en som tok meg med bort til bordet sitt med sine klysevenner og sa: snakk! Hør på han!

Og da ... Og da tenkte jeg at her er det noe, her er det penger å hente. Dette var da vi var ute på diskoteket i Bergen, og hvis jeg prøvde å danse, så ble jeg som regel nesten utkastet, for de trodde eg hadde drukket for mye. No kan eg reise rundt på scenen og danse og tjene penger på det. Men jeg syns ikke det var noen stor forskjell mellom Bergen og Sogn. Tvert imot. Jeg føler vi har et veldig vestnorsk syn på ting. Vi har jo et veldig britisk syn på ting. For ting jeg lo av da jeg var liten, jeg lo jo ikke av Trond-Viggo Torgersen.

Det var òg mistanke hjemme om at han var sosialist, så vi var skeptiske. Moren min syntes det var toskeskap at han sprang rundt på sædcellene, og det var jeg enig i. Sexlivet var noe som skulle skje nede i fjøset med sauene. Ja, men altså ... Jeg misforsto meg rett. Men da vi fikk "Fawlty Towers" og John Cleese, og jeg oppdaga de tingene der da vi fikk VHS-maskin og kunne se på Monty Python og de greiene der.

Eirik

Hadde dokker det på VHS?

Finn

Ja, da, og så hadde vi en del voksenfilmer som vi så på. Men ja, virkelig. Det var helt fantastisk. Da så jeg lyset sånn humoristisk sett.

Kristoffer

Og da fant du ut at dette var noe som gikk an å gjøre?

Finn

Ja, men jeg har aldri tenkt at jeg skal bli en som lever av humor på noe vis. Men jeg vokste opp i en tradisjon der vi satt på kjøkkenet med utsikt over Sognefjorden. Vi var aldri inne i stova med nesten til fjernsynet. Vi satt der med radioen, og så hadde vi mye besøk, og så var det alltid denne praten rundt kjøkkenbordet, der det var samtaler. Og jeg var en sånn etterpåklatt, jeg hadde eldre søsken. Så jeg klarte aldri å hevde meg fysisk. Fekk alltid bank og alt dette her. Så hvis jeg skulle vinne noe, så var det at jeg klarte å ta dem verbalt.

At jeg klarte å gjøre narr av mine brødre framfor de voksne, framfor tante Gudrun osv. Og hvis de da lo av meg, så hadde jeg på en måte vunnet. Og sånn sett så var denne replikken noe som kom inn for meg, da. At humor ble et våpen.

Eirik

For det høres ut som du vokste opp i 1917. Og radioen satt over fjorden, og det var ingenting.

Finn

Jeg har bursdag i dag, faktisk. Ja, nei, så det var ... Jeg tror det å få siste ordet, kanskje ... At du hele tiden måtte være på og høre hvordan du klarte å arrestere de andre. Så jeg ble veldig glad i historiefortelling, og derfor tok jeg en utdanning innenfor journalistikk. For jeg trodde at som journalist skulle jeg få lov å fortelle historier, men det får du ikke. Du sitter bare der i en podkast og legge dagsorden for politikere som igjen skal tilfredsstill disse onanerende journalistene ... Så sitter de sånn i en sånn ... Så det fins ikke ideologi lenger eller noke. Nå er jeg veldig på sida av alt det, men historiefortellingen fins ikke lenger i journalistikken, nesten, syns jeg, da. Så da var det en fin ting å kunne, f.eks. lage det P.I.L.S., musikkprogrammet mitt der vi forteller historier. For det er historien jeg er glad i, og jeg er veldig glad i tvilen. Hvis jeg klarer å fortelle noe som kanskje noen kan bli rørt av, og noen kan le av ... Det er det jeg er glad i. Det er det jeg sjøl liker. Hvis noen er uttalt: "Nå er jeg morsom." Så er det veldig sjelden det. For du har litt for store forventninger.

Kristoffer

Hvordan er det for deg, Eirik, det òg? Når fant du ut at du kunne få folk til å le?

Eirik

Det var ... Helt konkret, faktisk. Jeg husker dette helt konkret. Vi gjorde som alle barn av det sosialdemokratiske Norge på 70- og 80-tallet.

Så hadde vi et bomberom på barneskolen, og der på bomberommet var det en scene, og der måtte man ha sånn juleavslutning. Og i klasse 3B skulle vi sette opp Thorbjørn Egners udødelige "Byen vår", som sikkert mange her har spilt i. Det var et slags teaterstykke om en by, en slags o-fagsundervisning, hvor de forskjellige representantene fra byen kom: Jeg er borgermesteren, og jeg, og jeg ... Og så spilte jeg en kjøpmann. Jeg hadde et svært fat med masse handelsvarer, og han hadde mest tekst i hele, han ramsa opp alt han hadde i butikken. Og jeg har vært alltid kjapp med å lære meg tekst, dessverre også veldig kjapp med å få den ut. Så jeg hadde ramsa opp alt dette her, så jeg kom ut, og som en AG3 kom denne remsa ut med alle disse ...Og så begynte alle de voksne å le. Ungene flirte ikke, men alle de voksne begynte å flire, og jeg skjønte ikke helt hva de flirte av. Men jeg likte følelsen det ga. Det husker jeg. Den følelsen av at du klarer å underholde et rom, og at de flirte. Selv om jeg ikke helt skjønte at de flirte av meg, fordi jeg hadde bare lært alt på rams, og det bare kom ut så fort jeg klarte. Følelsen av et helt rom som flirte, og at det faktisk var meg de flirte av, det er ...

That's powerful shit.

Kristoffer

Men det, altså ... Når du da etter hvert fikk et mer sånn bevisst forhold til det å stå på en scene og utøve et sånt humoristisk håndverk, og ordet "timing" har kommet og sånn, når skjedde det? Når begynte du å tenke på at "nå skal jeg få folk til å le"?

Eirik

Altså ... Det er jo ... Jeg var jo liksom klassens klovn. De fleste komikere er klassens klovn. Ofte kan det være mange klovner i en klasse, men ...

Finn

Jeg hadde nedsatt orden og åtferd.

Eirik

Ja, absolutt. Jeg hadde nokså godt i oppførsel. "Eirik skaper en del uro i timen", sto det det. Sånne typer ting.

Finn

"Finn har hatt tilbakefall", stod det eit år.

Eirik

Det er liksom sånne som oss, da. Og det er jo det at man plutselig ... Det er publikummet, klasserommet er publikummet ditt. De er jo interessert i hva som helst som tar fokus bort fra Geir Halvorsen som står og snakker om ubøyelige verb. Ikke sant? Da skal det ikke mye til før alle liksom ... Det å time en replikk ... Det blir å gjøre narr av lærere. Å time hvis de gikk rart. Og det gjør lærere veldig ofte. Lærere går rart. Det er noe jeg tror de sjekker på lærerhøgskolen. Kan du bare gå frem og tilbake? Flott, du er ansatt. Tørr hodebunnen òg, gitt. Samla knær. Og en tendens til å slippe ut luft før de snakker. "Øøø ... Det er ikke riktig". Så når du får den type publikum som en klasse gir, så blir man bitt av basillen. Veien min inn til teatret er gjennom humor og entertainment. At man blir bitt av denne basillen av at folk syns det er artig når en sjøl holder på med noe han syns er artig.

Kristoffer

Det er jo en sånn universell erfaring, som du sier. Humoristen er klassens klovn, ofte i alle fall. Men tenker du at det klassens klovn gjør, at det er noe

som alle ler av? At det er noe som ligger for alle mennesker? Det er det å le av læreren?

Eirik

Ja, nå er vi inne på dette med humor og status, altså humor som vern mot makt. I et klasserom er læreren diktator, og elevene er den undertrykte befolkninga i det lille diktaturet. Når én reiser seg opp og gjør narr av diktatoren når han snur seg med ryggen til, blir det jo undergrunnsarbeid. Det blir jo motstandsbevegelse. Motstandsbevegelsen vokser seg større og større, og jo mer motstandsbevegelsen vokser, jo mektigere eller jo modigere blir lederen av motstandsbevegelsen. Helt til diktatoren snur seg og sier: "På gangen!"

Men det å gjøre narr av folk som er i en maktposisjon, er jo en av hoved... Hvis man skal si av bærebjelkene i humor, sånn for meg iallfall faglig sett, så flirer folk, etter min erfaring, av to ting: Overraskelse eller gjenkjennelse. All humor har utgangspunkt i én av de. Enten flirer de fordi de blir overraska, eller fordi jeg kjenner det igjen. Gjenkjenneshumoren er jo da humoren som handler om at man gjør narr av folk med makt.

Det er ingen som syns det er morsomt at ei gammel dame med gåstol blir sprøytet ned av en passerende trailer og blir full av vann. Men en 25 år gammel ... Ja, kanskje Finn. Kanskje Finn. Kanskje Finn. Men hvis det står en 25 år gammel eiendomsmegler med stripete dress Og snakker i telefonen og sånn og sånn, og det kommer en trailer forbi, og så er det sånn ... Det er jo følelsen av det som engelskmenn kaller "poetic justice". En slags poetisk rettferdighet. Han klarte seg veldig her i livet, men dette skjer med oss alle. Sånn humor som river folk ned av pidestaller, er en viktig ... Og så er det stammeskapende. Det gjør en sånn "oss" mot dem.

Derfor er politisk humor alltid såpass effektivt. Men den er ofte ikke spesielt absurd. Og der kommer det som jeg oppfatter Finn som en deilig absurd komiker, som sier det som ingen hadde tenkt på. Og som er helt politisk ukorrekt. Og veldig ofte litt til venstre, men: Du flirer før du rekker å tenke deg om.

Finn

Jeg kjenner det veldig godt igjen fra skolen at du ... Nå var ikke det så vanskelig å bli klassens klovn. Vi var bare tre i klassen. Det var sånn at det ikke er så vanskelig, men ... Nei, jeg kan være glad i det absurde, men jeg er òg veldig opptatt av at ...

Jeg gjør mest narr av meg sjøl, og da kan du gå veldig langt med andre òg. For jeg ser jo ingen grunn til å være så sjølvhøytidelig. Så lenge du klarer å ta deg sjøl, så kan du òg nå ut langt med å ta andre. Og du kommer unna med det. Det ligger jo en slags kjærlighet i bunnen. Med det en driver med veldig ofte, da.

Kristoffer

Sølvi, var du klassens klovn?

Sølvi

Jeg vet ikke om jeg var ... Jeg er på det laget der, altså. Jeg vet ikke om jeg var klassens klovn. Kanskje klassens uokråke.

Kristoffer

Litt nedsatt orden?

Sølvi

Ja da. Det var mye meldings... Det var ikke bare én meldingsbok i løpet av et år, for å si det sånn. Den var ... Som om det var klovn, eller ... Men jeg var jo ... Jeg var kanskje den som organiserte.

Kristoffer

Ja, nettopp. Og det går jo igjen, da.

Altså, hva var det som gjorde at du ville vie ... Du hadde kanskje ikke den målsettingen, men du har viet et liv til det å organisere og få i stand

humorforestillinger. Hvorfor tror du ... Jeg vet ikke om du hadde en klar idé om det da, men hvis du tenker tilbake på det, hvorfor tror du det har vært så viktig for deg?

Sølvi

Jeg likte det jo. Jeg har liksom likt å organisere. Og jeg ble jo ikke elevrådsformann, for det tror jeg var litt for obsternasig, og jeg var jo veldig sånn som ga beskjed, og urettferdighet ... Jeg var jo ... raknet jo for Rolland i klasserommet hvis noen fikk noe som ikke jeg fikk lov til, eller de andre, eller ... Men jeg var jo ... Jeg begynte jo i Kronstadklubben. Altså, fritidsklubben var jo det som var min redning, da. Idretten tok jo arret med, kan du si. Så da ble jeg jo med i landsstyret til fritidsklubbene, og så var jeg jo på Kronstadklubben. Og der var jeg med i å arrangere Kronstadfestivalen, og det var noe av det gøyeste jeg har vært med på. Å få lov å arrangere rockefestival. Og så begynte jeg jo derfra, og så gikk jeg ... Altså, jeg likte veldig tidlig å organisere.

Husker min far, han ... Jeg har jo det hjemmefra nå.

Min far var jo òg veldig med i styrer og stell og borettslag, og var frivillig overalt. Og da jeg var 15 år, så ga min far meg en prikkete stresskoffert med hund på. Og jeg var dødsstolt av den stresskofferten og dro til Danmark og var med på en sånn verdenshelseorganisasjon som organiserte. Men jeg begynte jo også å koke kaffe for Helge Jordal da jeg var 18 år, på Maxime. Og da elsket jeg hele den der spenningen med å stå bak scenen, forventningen på publikum, det å organisere bak scenen for alle skuespillerne og stå bak i salen. Og jeg holdt på å le...

Og det var "Mann over bord" med Helge Jordal og Oddbjørn Hanto og Carmen de la Nuez. Og da var jeg liksom sånn: Herregud, tenk å få gå på jobb med dette hver dag. Så det begynte liksom ... En spire var nok grodd der. Og så skjønnte jeg liksom etter hvert at: Fuck at dette er noe jeg kan jobbe med. Altså ikke nødvendigvis hele ... At jeg kunne jobbe med humor nå. Jeg har jobbet med Ole Bull-scenen i snart 20 år. Men jeg var jo prosjektleder for Latter, og da var jeg begynt å tenke at kanskje jeg skal starte et eget.

Finn

Jeg har jo hørt historien fra den andre veien, Helge Jordal som forteller når han står på denne scenen og hører denne unge jenta som står og ler, og på en måte redder dagen. Hvis det er en tung dag på scenen, står Sølvi der og ler. Du er jo der med den perfekte vertinna som åpner opp og slipper inn.

Sølvi

Jeg tenker jeg er veldig heldig, for jeg elsker jo jobben min. Jeg har jo en yrkesstolthet som går utenpå alt. Og det tenker jeg veldig ofte på. Tenk så heldig jeg er som liksom elsker å gå på jobb hver dag. Det er jo et privilegium. Det er veldig mange som jeg hører liksom sier: Å, faen, så kjedelig å gå på jobb, liker ikke jobben min. Og jeg bare tenker: Så glad det ikke er meg!

Selvfølgelig. For alt i verden. Det er noen dager jeg ønsker folk dit pepperen gror. For alt i verden. Men det er et privilegium å være fremdeles etter alle disse årene.

Kristoffer

Det er kanskje noen utfordringer knyttet til å jobbe med klovner, men ...

Nå har du da eid Ole bull scene i 20 år, ca., en lang, lang rekke forestillinger. Hva tenker du er de tilfellene der dere har ... Ikke feilvurdert, men altså ... Deres vurdering av publikum på forhånd, og det forestillingen har ... Møte med publikum og ikke har fungert. Hva er det som går galt da, når folk ikke ler, eller ler av feil grunn eller på feil sted?

Sølvi

Jeg vet ikke om det er så lett å svare på det, men jeg husker når vi jobbet med Ylvis sin forestilling nummer tre, som var på Ole Bull. Og da husker jeg at de hadde liksom gjort forestillingen den første og den andre. Det var sånn megasuksess. De var blitt superstjerner. Og så husker jeg at de òg hadde begynt å bli mye mer kompromissløse. De var blitt mye mer bestemte og standhaftige. Det har de for så vidt alltid vært. Men da var de liksom helt sånn ... Jeg husker liksom Ylvis i den forestillingen der. Så var det liksom ... Det var nesten sånn at de ikke var interessert i å høre på råd. Altså ikke negativt, men jeg tror nok da bestemte de seg for å velge en retning. Og da husker jeg den

premierer. Den og de forestillingene etterpå. Husker Friele ... Dette er jo 18 år siden, da. Og jeg husker Friele hadde kjøpt 200 billetter på forestilling nummer to eller tre. Og det var ikke noen som lo. Og det handlet jo òg om at de var altså så ... Og det er den vanskeligste forestillingen i min bok. Men de òg da valgte en retning med at de fant ut at ... At vi skal ha et ungt publikum. Så det der revypublikummet som man gjerne var vant med da ... Der bare snudde de seg og fant ut at den veien skal vi ikke gå. Vi skal ikke ha de på 50-60 pluss. Vi skal please de andre. Så det at de gjorde jo et riktig valg, men det var jo ... Det var smertefullt.

Jeg har jo endelig vært på forestillinger der man ikke kommer i mål. Man har tenkt en retning som ikke publikum vil ha, eller kritikerne vil ha. Og selvfølgelig så er det òg sånn at vi er jo dessverre mer enn vi har lyst til å innrømme, avhengig av kritikerne.

Kristoffer

Og de ...

Eirik

Nei, jeg bare syns vi er inne på noe interessant, litt sånn faglig, sånn humorfaglig, iallfall. Og det med den forestillinga som jeg så den gangen og syntes det var gutsy. Men det er jo det at ... Og det er en ting som publikum kanskje ikke tenker så mye på, men all humor i selskap ... Humor er avhengig av velvilje. Fra mottakeren. Fra lytteren. Du må ville bli underholdt. Du må være i en setting hvor du vil at dette skal være artig. Du kan fortelle den samme vitsen rundt middagsbordet med to glass vin, og alle har det kjekt, fordi vi er der for å ha det kjekt, og du kan fortelle den vitsen i en begravelse, ingen kommer til å le. Fordi premissene for er ikke til stede. Velvilligheten for det du gjør. Det er vi som står på scenen, helt avhengig av velvillighet. På den andre sida har publikum forventninger til hva det skal være. Hvis du ikke oppfyller de, akkurat sånn som de har forventa det ... Dette gjelder særlig hvis du er en kjent artist som er kjent for å gjøre en spesiell type ting. Og du ikke oppfyller den forventninga som publikum umiddelbart har. Nå skal A-ha spille "Take on Me", men så gjør de ikke det. De spiller "Å eg veit en seter". Så er det tre-fire som

syns det er genialt, men de aller fleste ville tenke: Hvor faen blir det av Take on Me her, altså? Så det er jo rent faglig interessant. Og derfor er det interessant når det kommer helt nye folk på scenen som ingen har hørt om. For da fins velviljen, fins publikum, de har kommet, men de vet ikke hva de skal forvente. Så det interessante rommet å komme inn i er et humorshow hvor publikum ser på en person eller flere personer som de ikke vet ... Vet noe om fra før. Da skjer det noe sånn humorfaglig interessant i denne evige kommunikasjonen, dansen, mellom oss som står på scenen og de som sitter i salen. Hva gjør at dette eventuelt er morsomt? Eller hva gjør at det eventuelt ikke er morsomt?

Kristoffer

Men det tilfellet, Ylvis, er jo kjempeinteressant, sant?

Eirik

Veldig, veldig, veldig.

Sølvi

Men det var jo en veldig bra ... Det var en fantastisk forestilling, det var jo ikke det, men det var noe med forventninga til publikum. Hva de hadde bestemt seg for. Det var to vidt forskjellige ting.

Kristoffer

Hva var den forskjellen? Hva var det som gjorde at dette eldre, kan vi anta, revypublikummet, ikke fant noe å le av i Ylvis-forestillingen?

Sølvi

Ikke... de fant noe å le av da, men jeg tror de endret litt retning, da. Jeg tror nok at ... Her vil sikkert, Arvid Ones, som sitter i salen her, være enig eller

uenig , men jeg tror nok at de tok et valg med at hvis de skulle leve av dette i de neste 30 årene, så tok de et kunstnerisk valg med den forestillingen. At det lå til grunn, da. Som gjorde at det var en fantastisk forestilling. Men det ble en annerledes forestilling da. Og etter den forestillingen der så flyttet de jo til Oslo.

Finn

Det jeg sitter og tenker på nå, er jo at sånn i forhold til å gå på en scene og se folk og tenke sånn ... Sånn som Eirik som går på scenen, i et teaterstykke. Da har du dine replikker og du kan spille roller. Du kan alt det jeg ikke kan. Min store styrke er min største svakhet, at jeg kan ikke spille skuespill. Så jeg må alltid spille varianter av meg sjøl. En slags oppblåst versjon der jeg må dra fram noen egenskaper litt ekstra. Litt ekstra smålig, litt ekstra frekk, eller litt ekstra på et eller annet måte. Men hvis dere skal gå inn og prøve å underholde dette ... Rakset som sitter her ... Nei, denne flotte forsamlingen ... Så er det jo litt sånn at jeg har mine historier, men måten jeg forteller dem på ... Du driver og leser rommet: "Å ja, de likte den. Hvorfor gjorde de så godt der?" Da legger jeg meg litt der og den retningen, eller: "Å ja, i dag er det Bømlo Elektro som er," "så i dag kan vi kjøre på litt ekstra hardt." Men de er så imponerte over sånne som deg, som har ...

Eirik

Sånne som meg? Ja vel. Nei, kjør på! Kjør på!

Finn

Sånne som kan faget, og har replikker, og har noen som skal svare, så du er nødt til å si akkurat det.

Eirik

Ja, vi gjør jo veldig mye det samme som du sier, bortsett fra at vi kler oss ut i tillegg. Men nå gjør jo jeg veldig mye andre ting, altså type standup og akkurat som deg ...

Finn

Du gjør jo begge deler.

Eirik

Ja, og konferansierer. Og det du er inne på der, som Bømlø Elektro, det er interessant. Det med å lese et rom, og det med å finne ut hvem man underholder for, og hvor man skal legge seg. Nå er vi inne på den andre delen av det du sa, klasse. Og hvem er vi, og hvor man driver med en slags lesing. Og man har, jeg vet ikke om du har det, men jeg har tre startvitsen når jeg konferansierer. Én som man kaller for en sånn intuitiv vits. Og så én sånn litt mer ... En intellektuell vits, og så én helt absurd på trynet-vits. Og så måler jeg da på en sånn Vidar Lønn-Andersen-mentometerknapp inni hodet, hvor det treffer. Og så justerer jeg resten av det jeg gjør i forhold til hvordan jeg har truffet der ute. Som er en slags ... Du gjør sikkert mye av det samme.

Finn

En slags dialog med publikum. Vi er jo så ekle, vi som står på scenen, at vi liker jo så godt når de ler. Og det er noe veldig ekkelt. Og det er noe jeg sier til meg sjøl hver gang. Hver gang jeg skal på en scene ... Ikke vær ekkelt. Jeg snakket med Jon Fosse en gang, det var da han ble så stor ... Og ble spilt over hele verden, og jeg sa:

Har du ikke behov for å gå opp på scenen sjøl og se hva jeg har fått til? Så sa han: Finn, du må være klar over at det er noe jævlig ekkelt med folk som liker å stå på en scene.

Eirik

Det er helt sant.

Finn

Og da tar jeg til meg ... Hver gang jeg skal på en scene, så sier jeg det til meg sjøl, for det er jo det. Jeg kjenner jo på det sjøl òg, at jeg elsker å sitte her og få folk til å le. Og sjøl om jeg nå skal ha en samtale som merker at jeg har lyst til å smette noen morsomheter. Hele tida. Notorisk. Jeg kjenner jo på en skam over det.

Sølvi

Jeg er ikke ekkel, og ikke har jeg skam. Det er jo helt nydelig.

Kristoffer

Men Eirik, som skuespiller, så er du i oppsetninga som skuespiller. De er jo øvd inn og ment å være på en viss måte.

Eirik

Forsøksvis, ja.

Kristoffer

Fortrinnsvis. Det finnes folk som har regi, og vil at det skal være...

Men dere har jo denne dialogen med publikum også. Hvordan utvikler forestillingen seg?

Eirik

Å, det var et kjempestort spørsmål. For det første så er jo en humoristisk teaterforestilling ... En humoristisk teaterforestilling kontra et humorshow er annerledes. For når man skal lage show ... Her går det også litt over i hvem sine penger man bruker. Det er hardt og brutalt sånn. Det er klart at på DNS kan vi ta oss helt andre friheter når det gjelder å lage ting som er mer utilgjengelig,

fordi vi lever på den store statlige puppen. Mens Sølvi og de er hele tida nødt til å tenke at en krone ut.. Det gjør at man også tenker fag på en annen måte.

Men vi kan lage en engelsk stilkomedie fra 1937. Det vil være mest sannsynlig galskap å gjøre ... Så Sotra Elektrisk kommer ikke til å ha det noe særlig kjekt med det. Men en stilkomedie fra 1937 kan være veldig festlig på Kalfaret! Det syns jeg kan være ordentlig morsomt å se. Den så jeg med Lothar for 40 år siden, og den skal jeg jammen se en gang til!

Ja!

Og igjen så handler det om hvem man spiller for, hvem sitt ønske man oppfyller som kulturformidler i de forskjellige scenene. Mandatet til en komedie på DNS har et helt annet oppfyllelseskrav enn Ole Bull-scene har. Og det gjør jo at de er ikke sammenlignbare, fordi de er helt forskjellige i sin natur. Men når et institusjonsteater, gjør en komedie, så stjeler de i prinsippet fra Chat Noir og de gamle revy- og boulevardteatrene som Ole Bull Scene. For det er der det kommer ifra. Teater kommer ikke fra offentlige subsidier. Teater kommer fra gata og underholdning og hatten rundt. Og så har det vokst seg inn i marmorsøyler og teppefall og ... "Vi tar en chablis til"!

Utgangspunktet er underholdningsønsket, boulevarden ...

Finn

Nå er du veldig i gang med å underholde her. Nå må han få stille et spørsmål.

Kristoffer

Nei, men ideologien er jo tjukk her, og det er bra. Men jeg tenkte ... For det du nå snakker om, er jo sånn ... Hvem er det som får definere hva som er bra, hva som er kvalitet, hva som er morsomt? Og ... Det finnes noen som vokter institusjonen, sant? Som har makt innenfor de institusjonene, og det finnes noen som de setter pris på at ... Syns det de gjør, er bra, sant? Noen har større definisjonsmakt. De på Kalfaret er et viktigere publikum, kanskje?

Eirik

Nei. Nei. Overhodet ikke. Men man må skjønne hvem man spiller for. Eller hvem man håper å spille for.

Kristoffer

Du må ha en klar definisjon om hvem publikummet er.

Eirik

Publikummet er i prinsipielt alle, alltid. Men det vil aldri være alle alltid.

Kristoffer

Nei, nettopp. Så det er to tanker i hodet her. Men for det jeg vil gli over i her, var jo et begrep ... Eller en person som Sølvi nevnte i sted, og det er kritikeren. Som skal gå inn og vurdere dette på vegne av dette alle-publikummet. En som skal sitte og vurdere om dette var morsomt, eller utformet på en intelligent nok måte til at vi kan si at alle bør kunne le av dette. Hva tenker du, Sølvi, når har du følt mest at en forestilling, enten om det har vært en av dine eller en du bare har sett og lest kritikken, har bare tenkt at denne kritikeren har bare ikke skjønnt poenget?

Sølvi

Det er jo ofte.

Finn

Hver gang du får tre og nedøve.

Sølvi

Kanskje det jeg synes, er jo det at jeg syns det er vanskelig.

Eller rart. Eller jeg syns ikke det er faglig riktig at én person, f.eks. i Bergens Tidende da, eller i BA, eller i VG, eller Aftenposten ... Men jeg syns ikke at én person skal anmelde f.eks. standup og kabaret og julegøy og opera og ...

Liksom at én person skal kunne hele det og skal mene det. For det at ... Det er

... Det har de ingen ... Jeg mener personlig at det er feil. Og det at f.eks. innen musikk, så er det annerledes. Og innen anmeldelse av musikk sjanger, så er det liksom ... Så ser du at det er flere som anmelder inn. Kultur, altså teater, altså scene. I Bergen så er det liksom de samme som anmelder på DNS og på Ole Bull og på Ricks eller store forestillinger på forum. Altså det er liksom de samme som ... Og så er det veldig mye ... Kan nesten si på forhånd ... Hva har f.eks. Charlotte Myrbråten, som vi respekterer for hun har jo veldig gode tilbakemeldinger og sånn, så det er ikke det jeg mener. Men veldig ofte så kan vi si på forhånd at: "Dette er ikke hennes..."

Kristoffer

Hun har en smak.

Sølvi

Hun har en smak. "Dette liker ikke hun". Og det kan jeg nevne mange eksempler på, men jeg synes det er urettferdig mot kritikerne at Bergens Tidende bare holder seg med én frilanskritiker eller to: hun og Grete Melby.

Kristoffer

Men du, Eirik, beveger deg jo også mellom disse ulike scenene. Føler du at man blir behandlet ulikt? Eller at det er en sånn kunnskapsmangel for de som anmelder humor?

Eirik

Snakker vi om kritikerne som ...? Vi kan godt snakke litt om kritikerne som fenomen. Det er jo interessant, for det er jo, som man alltid sier, det er én persons individuelle mening om det han eller hun ser, basert på den faglige kompetansen og personlige smaken han eller hun har,

akkurat der og da. Så det er jo kritikere som gir terningkast én til aller første episode av Nytt på Nytt, og 20 år etterpå si: Jeg var helt på trynet! Ante ikke hva jeg drev med! Det var jo helt forferdelig å gi en sånn karakter. Men det var det de følte der og da. Så det er jo en slags ...

Akkurat som en blodprøve hos legen er et øyeblikksbilde av hvordan kroppen din er. Akkurat da er en kritikk et øyeblikksbilde. Ikke nødvendigvis av forestillinga, men hvordan den kritikerer har det med seg sjøl. Akkurat der og da. Det kan det være. Og så er det jo det som Sølvi sier, at ...

Finn

Så du mener at om 20 år har jeg ikke høyt kolesterol likevel?

Eirik

Nemlig. Det kan godt hende. Det var godt kokt ned.

Sølvi

Men det er jo det samme som Aftenposten. De sender jo Mona Levin på alt sammen. Så det er ikke noe spesielt fenomen for Bergen. Denne debatten handler ikke om Charlotte Myrbråten, tvert imot. Jeg tenker at det er urettferdig at et lite menneske skal ha all den jobben. Det er det jeg mener. Og det samme er det for Aftenposten òg. Nå var jeg i en forestilling i Oslo i går. Mona Levin var og anmeldte. De må jo snart finne noen andre.

Kristoffer

Var du enig med henne?

Sølvi

Jeg har ikke sett kritikkene komme, men ...

Eirik

Men det fine med det er jo at man har et begrensa anmelderkorps. Så man finner jo fort ut om man jevnt over er enig eller uenig i den anmeldelsesmak når det gjelder teater. Er jeg enig med Grete Melby, hvis jeg leser en kritikk av henne, eller Charlotte Myrbråten eller Ingvild Bræin? Vi er så få her i byen. Hver falne bror og sønn, vi kjenner navnet på hverandre. Men vi har et lite utvalg kritikere. Og så har publikum den muligheten til at de kan se forestillinger, lese kritikkene, og så finner de ut hvem de er enige med. Og så kan man jo lese kritikken ut ifra den tolkninga at dette syns vedkommende er bra. Vanligvis så liker ikke jeg det, men jeg liker mer sånne ting. Sånn at det går jo an å bruke de på den måten også. Som en peilepinn.

Kristoffer

Gå i motsatt retning.

Eirik

For de kan jo ikke være ... De kan jo ikke være ... Helt fullstendig var ordet jeg lette etter. Nøytrale. Objektive. De er jo subjektive mennesker som ser en forestilling.

Kristoffer

Finn, du opererer jo delvis innenfor et annet stort statlig pengesluk, NRK. Og der finnes det jo noen andre institusjonelle portvoktere og sjefer som styrer hva det er som kommer på, hva det er som får oppmerksomhet osv. I din tid der. Har deres syn på humor forandret seg?

Finn

Det er blitt mye snevrere. Jeg husker jeg fikk lage noe som het Radio Røynda for 15-20 år siden på TV, og det hadde det aldri blitt i dag. Det er blitt mye færre. Vi er blitt enda mer sjukelig opptatt av å nå ungdommen. Og NRK leverer ikke det ... Apropos det å treffe sitt publikum, NRK føler jeg spiller et dobbeltspill,

fordi det er voksne folk som sitter og ser på lineært fjernsyn, og de later som at dei vil ha dei. Men egentlig så driter de i dem, fordi de har lyst til at 18-åringene mine hjemme skal sitte og klikke på nrk.no. Det gjør ikke de. Men derfor lager de et sånt innhold på nrk.no, som er en fantastisk utenriksreportasje der du får bakgrunn for krigen der og der, og så er det en der du ikke vil tro at bæsjen min lukter sånn og sånn. Det er så totalt absurd, det som skjer i NRK. For at vi skal prøve å være noen andre enn en er. Og så er jo det veldig preget av kjendis, sånn innafor humoren. Humoren er blitt så veldig sånn at ... Jeg tror det er fordi de skal spare penger.

Før var det en humorist som laga en forestilling, bruka tid, og Sølvi bruka penger på å sette den opp og få den på scenen eller på TV. Og du legger arbeidet i det, du jobber med vitser der du sparker oppover og tar for deg ting. I dag er komikerne på jobb hele tiden. For nå er det bare å samle sammen, og så sender de på ei hytte, og så er det om å gjøre at du ikke skal le først. For du tenker at de er morsomme, så de skal være morsomme hele tiden. Å være humorist er ikke lenger en jobb du går til: Nå lager jeg noe som skal ha betydning, vi skal le av makta. Nå skal jeg være morsom hele tiden, og så er vi innenfor den ringen av folk som definerer hva det er. Ekstremt snevert miljø som sirkler rundt Else Kåss Furuseth, nærmest. Og så skal vi sitte og roast hverandre. Det er jo ikke noe ... Det er ikke noe spennende at ...

Hvis vi er gode venner, så er det ikke noe sjokkerende at jeg sier at du er dum i hodet, eller du er feit.

Eirik

Selv om vi er fulle.

Finn

Jeg har jo tatt til orde for en sånn nynorsk-vestnorsk roast, der vi skal sitte og prøve å si noe fint om hverandre. Det er ... Det er mye vondere og vanskeligere.

Kristoffer

Det ville vært veldig vondt for den som vil gjøre det.

Finn

Jeg synes du har så fine tanker i dag. Du kjenner at det blir ekkelt.

Eirik

Det er mye lettere på Sognamål. Du er så vakker alltid.

Det er mye verre på Østnorsk. Du er så pen!

Finn

Jeg vet ikke om jeg svarte på spørsmålet litt, men nå ...

Kristoffer

Jo, men jeg tror det ... Det sier så mye om selve humoren, men det sier jo noe om rammevilkårene for hvordan humor blir til, og det at en ikke lenger jobber bevisst med ... manusutvikling, det gjør man sikkert i enkelte områder ... Men at så mye såkalt humorinnhold er utformet ... Eller premisset der er at det er en komiker der, og derfor blir det morsomt.

Finn

For 18-20 år siden da vi fikk lov å lage "Radio Røynda", skulle de få lov å lage seks halvtimesprogram. Her har de 200 000. Og vi dreiv på der og fikk det til. Totalt ukjent for massene. Sånt skjer ikke i dag lenger. Og NRK hadde jo den rollen som at hvis noen skal lage noe nybrottsarbeid, så er det jo NRK som ikke er avhengig av ... De er på en måte ikke Sølvi, hun må ha noe som selger. NRK er på en måte DNS her. De har sitt publikum, og trenger ikke publikum engang. Dei kan være Hordaland teater på Stend. De behøver ikke ha publikum, for de får pengene uansett.

Eirik

De heter Det vestnorske teatret. De holder til i Logen.

Finn

Jeg er derfor som ... NRK bør jo være mye flinkere til å slippe til ... Sånn som de var da Lille Lørdag kom. De slapp til disse her, soom i dag er liksom allment store. Men de var jo kjempesnevre når de kom med Lille Lørdag. Men så vokser de opp og blir allmenne. Den rollen har jo NRK kasta litt vekk, føler jeg.

Kristoffer

Finn snakker om en sånn klikk av et komikermiljø, og du er jo avhengig av å ha et godt forhold til de, Sølvi, det hender at noen av de kommer hit og står ... Men hvordan ser det miljøet ut for deg, sett fra Bergen?

Sølvi

Noe av det som Finn er inne på, det er jo noe av det som skjer i VGTV. De samler folk på en hytte eller i en pizzabod. Og de onanerer jo bare i hverandres programmer. Jeg var i Oslo, og så ... Nå var det TV2 og TV Norge som kommer med akkurat samme konseptet som ikke lov å le på hytta, men ikke lov å le på ... Jeg vet da faen, jeg. I en bil. Og det er de samme folkene.

Og så syns jeg jo det er at veldig mye jenter, da ...Jeg vet ikke om jeg svarer på spørsmålet ditt. Men jeg syns jo veldig mange jenter, unge kvinnelige komikere som kommer fra Oslo, har så veldig behov for å snakke om fitte. Jeg er sånn ... Må dere snakke om ...? Det går ikke an å være vittig ute at du må snakke om fitte hele jævla tiden. Jeg blir så provosert.

Finn

Der har jeg lyst til å sitere Ragnar Hovland: "Alle snakker om fitte, men ingen gjør noe med det." Men jeg ... Nå følte jeg at jeg ødela poenget ditt, men jeg ...

Sølvi

Overhodet ikke.

Kristoffer

Men Sølvi, hvis det er sånn at ... Humoristen spiller på publikum, så må det være fordi de finner ut at det funker.

Sølvi

Ja, men ... Jo, men ...

Jeg tenker at det er litt sånn som mannlige komikere gjorde før, at de alltid skulle snakke om kuk og pikken sin og alt sånt. Så rant jo det ut i sanden. De skjønnte at det går an å snakke om andre ting òg. Det syns jeg òg med kvinnelige komikere. Må de liksom sitte i alle disse programmene og holde på med det? Jeg skjønner det ikke. Jeg syns ikke det er morsomt. Det er nettopp noen komikere som jeg som holdt på med det der ... Hvis jeg skal produsere, jeg kan bare glemme det. Hvis det er en del av en kontekst og de har et sinnssykt bra poeng, så kan jeg forstå det. Men hvis du snakker om det bare for at du skal være drøy og sløy, og at det ikke har noen annen hensikt enn det ... Hvis det ikke er fordi det er humoren som ligger i bunnen, som gjør at alle ler ...

Eller ikke alle, jeg er ikke opptatt av at alle skal le. Men jeg føler at det er mange som er om å gjøre å være drøyest og sløyest. Fortell om det drøyeste og sløyeste bare fordi du skal få oppmerksomhet. Bare for "click baitet". Ikke fordi det er jævlig smart og intelligent. Hvis det er det, helt enig, men hvis det er bare for "click baitet", altså, det kan du glemme. I min bok.

Finn

Jeg føler for å applaudere.

Eirik

Det er noe veldig interessant, siden vi er på "ka e humor"? og skal liksom ... Vi presumptivt skal være fagfolk, så er det interessant. Men den nye generasjonen som kommer nå, for dette er det vi kaller for Klikk-komikere,

eller Insta-komikere ... De er ikke vokst opp foran et levende publikum. De er vokst opp med å gjøre humor inn i telefonen sin og foran en skjerm.

De henvender seg ikke sånn som vi gjør nå til en stor gruppe. De henvender seg til telefonen sin. Så går det ut på Insta eller TikTok, så får de klikk og får kommentarer. Men de er ikke nødt til å ta i betraktning, sånn som vi her, 200 mennesker pluss i alle aldersgrupper med forskjellig utgangspunkt og forskjellige interesser. Så vi er nødt til å evaluere hva vi sier og hvem mottakeren er. Dette forholder ikke disse seg til. Folk skal jo ofte snakke om ting de vet noe om. Og da er det jo veldig fort at man havner der man føler seg trygg.

Kristoffer

Filmer fra soverommet.

Eirik

Det har jeg håndfast erfaring med. For å si det brutalt.

Sølvi

Men jeg må jo si det at noen som jeg syns gjør det med snert, og som er supersmart, er jo for eksempel Sigrid Bonde Tusvik. Hun mener jeg jo står opp og snakker om viktige ting med humor, og er en meget smart dame. Men det er ikke dermed sagt at alle må gjøre det, da.

Kristoffer

Et av spørsmålene som du nevnte helt innledningsvis ...

Hva er det lov å tulle med? Nå er vi blitt litt gamle og moralske her på slutten. Det er jo forfriskende og fint, for jeg er ikke så vant med å være det. Men altså ... Det dere sier nå, er jo egentlig at det er for lett. Eller følelsen av å være overskridende. At det er for enkelt å bli ... At en får for enkel reaksjon på den typen ...

Finn

Jeg tror ikke Sølvi er moralsk

Sølvi

Overhodet ikke.

Finn

Jeg tror bare hun syns ikke det er noe morsomt.

Kristoffer

Nei, nettopp.

Finn

Det er jo en smakssak, og da ...

Eirik

Og da er vi over på det som er humor og hvor man er i livet og alder. Som er veldig interessant, for vi er som sånne bebrillede mennesker mer eller mindre midt i livet, som sitter alle sammen. Vi er jo homogene i forhold til hva vi har vokst opp med. Enhver generasjon syns at sin humor er best. Hvor mange ganger får jeg høre sånn: "Det er de som er nå, de er ikke noe morsomme." "Syns ikke det. Det er ikke sånn som de var før. De var morsomme, de." Og foreldrene deres i sin tid hadde sine som de syntes var morsomt å synge. Foreldrene mine som vokste opp med Wesensteen og de som kom. Mine besteforeldre hata det. Bare tull. Supperådet.

Den generasjonen elska det som var før, sånn: "Nei, de ville ha Jens Book-Jensen." og den type ting. Så kommer Monty Python og så forandrer ... Og humor er jo mote. Og hva definerer man som mote? Jo, de klærne man har på seg når man er ung. Og hva definerer man som humorsmak, tror jeg? Jo, den humoren man lo av da man var ung. Så den humoren som de 20-åringene

holder på med i dag, den kommer til å definere dem. Om 20-30 år så sitter de her og sier: "Når vi var unge, da var det morsomt, da!" "Da snakket vi om kjønnsorganer." Nå er det er bare politikere og ikke noe moro. Jeg tror også at det er mote, og det går i, og det kommer til å forandre seg. It's gonna swing back.

Finn

Enig i det, men den gode historien vil alltid overleve. Og det er derfor f.eks. Fawlty Towers eller John Cleese, folk som har en god historie, som har et godt språk, overlever lenger enn en sånn bølge som vi er i.

Nå har de vært woke, og nå er de tilbake med ... Nå er det lov å være frekk og spøke og ha dverghumor og bla, bla, bla. Så de bølgene går. Men godt håndverk er jo godt håndverk. Og da tenker jeg språket.

Sølvi

Nettopp. Godt håndverk, det er det vi snakker om. Jeg må si at jeg ser ganske mye unge komikere. Det er sinnssykt mange flinke der ute. Og sinnssykt mange up and coming. Jeg føler ikke at jeg er noe sånn ... Tenker at det jeg syns det er vittig, at det er liksom det jeg syns. Men jeg syns liksom at ... Spesielt for kvinnelige komikere, så syns jeg at de er så sinnssykt smarte, de damene som er der ute, at de kan droppe det. Og veldig ofte er det sånn at de kanskje ... Å ja, OK, greit. Gjorde det kanskje for oppmerksomheten, men jeg skjønner at det kan ... Du kan komme deg gjennom. Det er det jeg mener. Du kan komme deg gjennom det nåløyet eller ut til publikum uten at du trenger ...

Eirik

De velger å gjøre det fordi det er det de antar kommer til å treffe.

Sølvi

At de er litt der for tiden, da.

Eirik

Da er jo det en slags motegreie. Da føler de at det er det de må gjøre.

Sølvi

Nei da, OK

Eirik

Nei. Det er en krangel.

Men den gode historien, vitsen, er jo utgangspunktet for all humor. Og så får den 10 000 varianter og forandrer seg. Men jeg er helt enig med deg.

Storytelling, altså det å ha en god vits, er jo ...

Sølvi

Men du ser jo for eksempel nå, altså NRK, da. De gjør jo det Gaute-show nå. Det kommer jo ut av YouTube, og det er jo han Snorre Monsson og disse unge. Så de er jo litt sånn i Lille Lørdag-verden, den gjengen der. Så av og til så glimter jo NRK til, da. Det er nok ikke helt din humor eller vår humor, men jeg har jo ungdommer hjemme på 20. De elsker det jo. De har funnet veien inn til NRK, da.

Kristoffer

Så da virker det jo.

Sølvi

Det er jo noe der innimellom.

Kristoffer

Må vi avslutte der med en slags anerkjennelse om at kanskje NRK vet hva de gjør?

Eirik

Var det det vi skulle komme frem til? Det er helt nytt for meg i så fall.

Kristoffer

Nei, jeg tror vi må ta som utgangspunkt at det som skjer i Oslo, det er vi imot.

Vi ser at det skjer, men jeg syns ...

Sølvi

Men det er veldig forskjellig humor i Oslo og Bergen. Vi er mye skarpere her i denne... Altså, det er vi.

Kristoffer

I hvert fall liker vi å si det, det syns jeg.

Men du har grunnlag for å si det, så du er fagkunnskapen her, så det ...

Sølvi

Men det er helt sant, altså. Det sier ...

Da vi startet Humorfest for over ti år siden, så var hele humorbransjen enig om at Bergen var Norges humorhovedstad. At de beste komikerne kommer fra denne byen. Så det er ikke noe som jeg har funnet opp. Det er opplest og vedtatt.

Kristoffer

OK, godt. Da kan vi avslutte der.

Eirik

Konklusjon. Veldig bra konklusjon.